

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488145

Pro die septima, Consideratio secunda De obligationibus Ecclesiastici ùt Sacerdotis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60305)

Consideratio XIV.

Pro die VII. secunda.

De officio Ecclesiastici in Sacerdotem consecrati.

Sacerdotis officium requirit, ut sæpius, si non semper ac quotidie incruentum ad aras Sacrificium DEO offerat, ad certum finem, præmissâ ad illud debitâ animi præparatione: ut hæc omnia ritè præstentur, observandum 1. tempus 2. finis, sive scopus. 3. status, & dispositio ipsius mystæ.

I. Fuit nonnemo ex antiquioribus Theologis hujus opinionis, Sacerdotes nullo alio titulo adstrictos, nullo unquam tempore vitæ suæ obligari ad offerendum DEO Missæ Sacrificium; rectius tamen sentire videtur S. Thomas P. 3. q. 82. art. 10. & cum ipso communiter Theologi reliqui Doctores, asserentes, Sacerdotes etiam eos, quibus nulla animarum cura incumbit, vel aliud officium demandatum est, obstringi ad Sacrificium sæpius per annum DEO offerendum, saltem præcipuis festis, quibus ipsi sæculares ad sacram Synaxin accedere solent: hinc l. 2. Mach. c. 4. acriter incre-

pan.

panantur Sacerdotes illi, qui neglectis aris, & Sacrificiis suam curabant cuticulam, & propriis invigilabant commodis. Alii cum Thomâ censent obligationem frequentissimi faciendi ad aram, nasci ex ipsa natura & characterè officii Sacerdotalis, atque adeo ex lege naturali, cum ideo quis in Sacerdotem fuerit inunctus, ut oblatis Sacrificiis DEUM debito cultu afficiat, & placare nitatur. Otiari, & dormire in Sacerdote nulla non habente, vel desiderante jurisdictionem, potest etiam diu potestas absolvendi à peccatis, quæ cedit in bonum proximi; potestas autem sacrificandi præcipue, vel unice respicit cultum divinum, qui sæpius etiam publicè DEO exhibendus est ab iis, qui ad hoc destinati & constituti sunt.

Alii necessitatem sæpius DEO Sacrificium offerendi, oriri putant ex lege divina; sic enim Christus loquitur Lucæ 21. *hoc facite in meam commemorationem.* Nec te ab hac DEI lege eximes, quisunque Sacerdotum es, si dixeris, hoc non esse præceptum, sed merum consilium, vel si etiam inter præcepta divina hoc numerandum sit, non stringere quemlibet Sacerdotem singillatim, sed totam Ecclesiam universim; nam hoc estugium videtur à Concilio Tridentino intercludi, sic enim ad allegata apud Lucam c. 21. verba loquitur Sess. 22. c. 1. *Apostolus eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent, præcipit.* Alii hanc Sacrificandi necessitatem deri-

derivant ex jure Canonico, ubi in cap. *Dolentes de celebratione Missarum* Innocentius tertius, suspensionis poena mulctat Sacerdotes illos, qui quatuor tantum vicibus per anni decursum DEO incruentum ad aras Sacrificium immolant. Hinc Concilium Tridentinum Episcopos invigilare jubet Sacerdotibus sibi subditis, ut ad aram faciant saltem solennioribus Dominicis & festis, & subjungit: *ut suo muneri satisfaciant.* Sess. 23. c. 14. Hoc ultimum si non solum Sacerdotes, quibus animarum cura gerenda, comprehendat, sed etiam ad alios quoscunque Sacerdotes se extendat, Concilium clare indigitat, necessitatem sæpius sacrificandi incumbere ex ipso officio, ex natura sacerdotii, atque ex hac necessario fluere & derivari in ipsos.

His Præceptis novum robur addit scandalum ex tam supina sacrificandi negligentia oriturum, quod necessario impediendum, vel tollendum est: exiguam de illo Sacerdote æstimationem præsentim plebs concipit, quem rarissimè, vel nunquam ad aras facientem conspicit, cum tamen & propriæ famæ, & totius Sacerdotalis statûs honori prospicere teneatur. Non tamen exigitur, ut quotidianus Mysta Agnum immaculatum DEO immoles, laudandum equidem summopere, & laudandum hoc esset, nam, ut ven. Beda loquitur, sine urgente, & legitima causa divinum hoc

I

Sacri-

Sacrificium omittens, DEUM privat cultu omnium gratissimo, cœlites gaudio, purgantes animas subsidio, Ecclesiam auxilio, seipsum novo merito, contra mala & adversa omnia scuto, ac remedio præsentissimo. D. Andreas Apostolus, ut omnem spem de frangenda sua constantia præcideret, tyranno palàm professus est; *ego omnipotenti DEO quotidie immolo agnum immaculatum in altari.* Summis laudibus D. Gregorius Magnus extollit sanctum Cassium Episcopum Narniensem ex eo præcipuè capite, quod nullum sibi elabi sineret diem, hoc Sacrificio vacuum.

Suarez D. 79. art. 4. asserit, primis Ecclesie temporibus, cum Christi Sanguis adhuc ferveret, in more positum fuisse, ut omnes Christiani promiscuè singulis diebus ad sacram Synaxin accederent, pro testibus luculentis adducens D. Hieronymum, Basilium, Augustinum, illo ex Actis Apost. c. 2. hausto fundamento potissimùm nixos: *erant perseverantes in communicatione fractionis panis.*

Nec causeris multitudinem aliorum negotiorum, quibus obrueris; hoc enim foret culpam non diluere, sed augere. In memoriam revoca, quid illis acciderit, qui ad Cœnam magnam invitati comparere detrectârunt, variis hanc suam absentiam excusationibus mitigantes; *villam emi, jugum bovm emi quinque, &c.* hac enim fatali sententia fulminati sunt: *Nemo virorum illorum gustabit cœnam*

cenam meam. Luc. c. 14. Manca & trivola est illa pariter excusatio, qua prætexis tuam indignitatem, ab ara & Sacrificio tam tremendo te meritò arcentem; nam audi, quid reponat D. Chrysoſtomus *Hom. 5. in Ep. 1. ad Timotheum: Nihil habet amplius, quod in Paschate consummatur mysterium, eò quòd continuè celebratur, semper est Pascha:* itaque si hæc tua excusatio alicujus roboris esset, nunquam omnino, ne quidem Paschali tempore sacrificare oporteret.

Subtiliori adhuc velo suam desidiam & tepiditatem tegere conantur illi, qui ex Religiosioribus putant, vel saltem dicunt, nimiam frequentiam sacrificandi minui reverentiam Christo, qui immolatur, debitam, dum parit familiaritatem, familiaritas autem tollit respectum, & parit contemptum: an ergo hac ipsa de causa eliminatam volent frequentiorem visitationem, & adorationem in templis Christi sub Eucharisticis speciebus latentis? sæpiùs interdum repetita in oratione cum DEO amoris plena colloquia, & familiaria alloquia pariter tollenda forent; quin & preces Canonice quotidie persolvendæ jussu Ecclesiæ? sed meminisse oportet, cibo hoc Divino sæpiùs, & avidiùs sumpto famem & orem non satiari, aut obtundi, nec sitim hoc calice extinguere, sed magis augeri, & accendi, cum semperaugeatur & gratia. *Qui edunt me, adhuc esurient,*

rient, & qui bibunt me, adhuc sicient, Ecclesi
c. 24.

II. Ne à fine, quem in offerendo Sacrificio spectare oportet, aberres, caveto, ne sit lucrum temporale hac via obtinendum: qui hoc vel unice, vel præcipuè quæreret, sus deque verteret omnia, non sine grandi piaculo. dum perverso ordine divina humanis, sacra profanis, spiritualia temporalibus postponeres, & subordinares. Magna perversitas, cum divina mysteria peragunt, non coelestem panem, sed terrenum quarunt; non honorem DEI, sed questum pecuniæ. S. Bonavent. de Præpar. ad Miss. c. 8. Signum tam perversi animi vix non certum foret, si quis à Sacrificio abstineret, quando nulla offeratur compensatio, nulla spes lucri vel illius avidissimè invigilaretur occasionibus, ubi pinguior offertur remuneratio, omissis interim iis Sacrificiis, ad quæ offerenda quis vel ex officio, vel ex promissione, & condicto obstringitur. Omnis insuper vanitas aut inanis gloriolæ captatio in oblatione tremendi Sacrificii procul arcenda.

Nullos tibi alios præfigito fines, quam illos vel omnes, vel saltem unum ex iis, ad quos Sacrificia antiquæ legis sibi offerri DEUS imperavit. Horum quatuor erant genera. Primum erat, & vocabatur holocaustum, in quo comburebatur integra, & integrè victima; & erat publica professio ac contestatio, qua DEUS adorabatur, & agnosce-

noscebatur ut supremus rerum omnium Dominus, vitæ, necisque plenus arbiter. Secundum vocabatur Sacrificium propitiatorium, sive *hostia pro peccato*: in hoc pars victimæ absumebatur flammis, pars altera cedebat in usus Sacerdotis: offerebatur ad peccata delenda, & placandum Deum. Tertium dicebatur Sacrificium Eucharisticum, per quod debitæ DEO referebantur gratiæ pro beneficiis acceptis. Quartum erat Sacrificium impetratorium, nempe DEO ad impetrandas novas gratias oblatum. In his ultimis duobus Sacrificiorum generibus pars una tradebatur ignibus, altera Sacerdoti, tertia ipsi offerenti.

Omnia hæc genera Sacrificiorum antiquæ legis jam evanida complectitur unum & præstantissimum Sacrificium novæ legis, communiter dictum Sacrificium *Missa*; est etenim *holocaustum* latreuticum DEO dignum; cum *hostia*, quæ offertur, sit Christus homo Deus: est Sacrificium *propitiatorium*, in quo DEO offertur pro delictis totius mundi litrum non tantum adæquans, sed etiam superans debita nostra. Est Sacrificium *Eucharisticum*, in quo offertur Deo in gratitudinem aliquid, sive antidorum, accepta beneficia adæquans: est Sacrificium *impetratorium*, in quo offertur DEO Christus, & ejus Sanguis vivus rogans, & clamans pro nobis, non contra nos. Huc ergo collimet, ad hos fines mentem suam

dirigat Sacerdos sacrificans, nam nullum acceptabilius DEO potest offerri Sacrificium, sive ad exolvendum laudes, sive ad exhibendum gratias, sive ad impetrandam indulgentiam, vel ad gloriam impetrandam, quàm corporis, & sanguinis Christi Sacrosanctum mysterium. Laur. justin. Serm. de Corp. Christi.

III. Quod attinet ipsum sacrificantem mystam, ad Aram accedere oportet, innocentem, mundo corde vitæ integrum, lotis manibus & moribus: *Declina à malo, & fac bonum*, Ps. 36. Primum igitur est, ut remotus sis non tantum ab omni malo, sed etiam ab omni umbra mali. Ita Paulus 1. ad Thessal. c. 5. *ab omni specie mali abstinete vos.*

Monstrum, & absoum est, vesperi videre Sacerdotem in conventiculis medium inter mulierculas jocantem, ludentem, tripudiantem, ne dicam lascivientem; manè ad aras sacris operantem; concutere subditos rigidis extorsionibus, pauperibus sanguinem exugere, subinde divino Christi Sanguine labia purpurare; obscænis jocis os inquinare, & ita inquinatum, ac purulentum sacro calici, omnis puritatis fonti admove: corde nutrire odia, rancores, vindictas, & se pascere immaculati, & mansuetissimi Agni carnibus: vasa sacra, ad sacrificia destinatos calices ad profanos adhibere usus Sacrilegium est, & jam olim in Rege Balthasare à DEO severè punitum: tu vas vivum es, sacris destinatum, & inun-

Etum

ctum usibus, pyxis viva, in qua quotidie reconditur verum & vivum Corpus Christi; cave proin, ne hanc ad profanos, longè minùs ad turpes usus detrudas.

Sed satis non est Sacerdoti declinare à malo; altiùs assurgendum, & ad sublimiorem perfectionis enitendum est gradum. In Levitico identidem repetitur, & inculcatur Sacerdotibus: *Sancti estote, quia ego sanctus sum.* Sola immunitas à peccatis, nisi eminentior accedat virtus & perfectio, necdum reddit sanctum DEI ministrum Sacerdotem. *Sanctum non facit sola mundatio peccatorum, sed eminentia virtutis,* ait Chrysostomus hom. 16. in Ep. ad Hebr. Satis est pro homine sæculari, ut sit à peccatorum maculis depuratus, & justus: Sacerdos insuper sanctus, & præstantibus ornatus sit virtutibus, necesse est.

Princeps in itinere constitutus, etiam vili diversorio, in quo hospitetur, contentus est; dummodo sit mundum, & non fordidum; cùm tamen pro stabili & regia sede sibi seligat palatium magnificentissimum, omni cultu exornatissimum. Christus sæcularium corda transeundo quodammodo lustrat, & invisit, contentus etiam viliori habitaculo, & hospicio, dummodo inveniat mundatum, & pœnitentiæ scopâ purgatum; sed cor Sacerdotis tanquam stabilis sedes, & ædes regia, in qua Christus non hospitatur, sed constanter

moratur, longè majore variarum, & eminentium virtutum splendore illustratum, & charitatis præsertim purpurâ basilicè exornatum oportet refulgere.

Consideratio XV.

Pro die VIII. manè.

De iis, quæ Sacerdoti sacris operanti observanda sunt.

IN tres classes distribui possunt ea omnia, quæ mystæ, ut ritè Sacrificium offerat, incumbunt. Ad primam spectant ea, quæ Sacrificio præmitti; ad secundam ea, quæ Sacrificio conjungi; ad tertiam ea, quæ Sacrificio subjungi debent.

Ea, quæ Sacrificium præire debent, nec solum corpus, nec solam animam, sed utramque hanc hominis partem concernunt. Et quidem quod animam, nobiliorem hominis partem attinet, oportet hanc esse ab omni saltem graviore noxa liberam, & nulla Ecclesiastica censura perstrictam. Tam rudis non es, ut ignores, te severo ab Ecclesiæ præcepto constringi, ut ipso pœnitentiæ Sacramento labes animæ, si quæ hærent graviores, & turpiores, eluas, nec illo in manibus ad aram accedere, & Sacra tras

Etare